

עש"ק פ' ויקרא—גיליון ח"י

רגשי העובד ה'

בכדי לתת איזה מושג מחיי הרוחני בעונג ויסורי הנפש של עובד הוי', הנני להפסיק את הספור ואעתיק בזה בקצרה תוכן רשימה אחת מרשימותי, מאחד הטיולים עם כ"ק אאמו"ר הרה"ק - ביום ב' י"ג מנ"א ולמחרת ביום ג' י"ד מנ"א שנת תרס"ח במאריענבאד.

כל שיחה ושיחה משיחות הקדש יש לה תוכן פרטי, שהוא נושא השיחה ההיא, ואף כי בדרך אגב נתבארים בה כמה ענינים אשר כל אחד מהם קובע ברכה לעצמו הן בעניני השכלה והן בעניני עבודה, כהא דאמר הגאון ר"י כלבו משקלאו להגאון ר' שלמה משווינציאן - ר' שלמה רפאלס - חסידות האט אויפגעטאן אז מען זאל לעבן מיט א ווארט, ניט מיט א ענין, והדברים עמוקים ומבוארים במקום אחר, מכל מקום הנה כל שיחה ושיחה יש לה ענינה הפרטי שהוא תוכנה. את השיחה דימי י"ג וי"ד מנ"א הנ"ל התחיל כ"ק אאמו"ר בלשון הזו "די איבערלעבונגען פון א חסידישען יונגעראמן א עובד" וביאר בארוכה אדות היסורים ומכאובי הנפש של עובד הוי', פריער ביז מען קומט צו לפעול בעצמו איזה ענין טוב, ואח"כ הבקורת על עצמו לחפש אחרי הפגימות היותר דקות און דער ניט גוט וואס ווערט פון דעם, והתענוג הרוחני האמתי פון דעם תכלית הטוב וואס איז פאראן בא איין עובד הוי'. והסביר לי אז כ"ק אאמו"ר הרה"ק, כי לכל בנין צריכים להעמיד את יסודו על קרקע קשה, וביאר ההפרש בין זריעה לבנין, דזריעה היא בעפר תיחוח דוקא ובניו הוא ע"ג קרקע קשה, ובעבודה ענין הקרקע קשה הוא איתן שפירושו חזק וקשה, שטארק און הארט אין אלע ענינים פון תורה ומצות, והוא הנקרא ערנסקייט כמבואר בדא"ח בענין ומצאת את לבבו נאמן לפניך.

בשיחה ההיא האריך כ"ק אאמו"ר בענין

מה שאנו רואים בעבודה חליפות ותמורות שונות באופנים נפלאים והפכים זה מזה. יש אשר עובד הוי' עושה חשבון צדק בנפשו אדות מעמדו ומצבו, הן בעניני השכלה והבנה והן בעניני תקון המדות, ומוצא חסרונותיו ויודעם על בורים ומחליט לתקנם, ומ"מ אף שמוצא לא טוב בעצמו הנה פועל עליו רגש טוב ועליצות נפשי, ער ווייס אז ער איז א בעל חסרון אבער ער איז אויפגעלייגט און פילט א איוועניגסטע צופרידענקייט.

יש אשר עובד ה' עושה חשבון צדק בנפשו במעמדו ומצבו, הן בעניני השכלה והן בעניני תקון המדות, ובוחן ובודק עצמו וכל עניניו בבקורת חדה והוא מוצא את עצמו כי טוב הוא, ובאמת הוא ככה שהוא טוב וישר, ומ"מ לאחר כל זה הוא מרגיש בעצמו מרירות פנימית, שבירת הלב ונמיכות רוח, א טיפע פארביטערקייט אוו איוועניגסטע צובראכענקייט. שני ההרגשים הללו אף כי הפכים המה ומנגדים זה לזה ניגוד גמור, מכל מקום שניהם באים ממקור אחד - האמת. באופו הראשון הנה האמת גורם ומביא רגש של שמחה ונעימות, מאחר שבא לידי הכרה שיש בו חסרונות ולא טוב והחליט לתקנם, הנה הכרת האמת והחלטת התקון גורמות רגש של שמחה ונעימות.

ובאופן השני הנה האמת גורם ומביא רגש של מרירות וצער פנימי, מאחר שבא לידי הכרה כי טוב וישר הוא, הנה העדר הכוסף והתשוקה ליותר טוב הנה זה עצמו גורם לו רגש של מרירות וצער פנימי.

ויסוד הדבר הוא כי כל רצוא צריך להביא לידי שוב, וכל שוב צריך להביא לידי רצוא בתוקף יותר מהרצוא הקודם, והעדר הרצוא מורה אשר השוב הוא בלתי אמיתי והעדר השוב מורה אשר הרצוא הוא בלתי אמיתי.

(אג"ק אדמו"ר הריי"ץ ח"ד ע' סח)

דעם רבינ'ס קינדע

"לא יתייגעו על עבודה ששייכת לאחרים"

יח. בהמשך להמדובר אודות היגיעה של הבחורים פרחי כהונה, יש להוסיף ולהבהיר, שצריך להזהר שלא יהיו ב"עולם התוהו", היינו, שלא יתייגעו על עבודה ששייכת לאחרים.

ובהקדמה - שישנם כאלו שבמקום לעסוק בעבודה שלהם, עוסקים הם בעבודה שצריכה להעשות ע"י מישהו אחר.

(...) יט. ועד"ז במיוחד בנוגע לבחורים פרחי כהונה, שנמצאים בד' אמות של תורה וד' אמות של תפלה - שלפעמים מתחפש היצה"ר ומנסה להסירם מדרך העבודה שלהם, ע"י ענינים של קדושה, אלא שאינם ענינים השייכים אליהם.

ובפרט - בהענין שנעשה נפוץ בזמן האחרון - בענינים של עסקנות ציבורית, הפצת היהדות והפצת המעיינות, שאז גדלה מעלתו ביותר ("ניט שייכות צו זאגן"...), שנעשה מנהיג בישראל, להנהיג כו"כ נפשות מישראל, וזכות הרבים תלוי בו, ובינתיים, אינו שומר סדרי הישיבה, או שעובר על זמן תפלה, ועד"ז בנוגע לכל הענינים שהם עבודתם המיוחדת שלכן הרי זה בגדר מצוה שאי אפשר לעשותה ע"י אחרים.

הן אמת שהפצת היהדות והפצת המעיינות הם ענינים נעלים ביותר, אבל אעפ"כ, "לכל זמן ועת", וכיון שהוא נמצא במסגרת של ד' אמות של תורה וד' אמות של תפלה, צריך לידע, שלכל לראש צריכים להעשות הענינים שמחוייב בהם מצד מסגרת זו, ולאחרי כן, בהזמנים שישארו לרשותו, יכול לעסוק בהמצוות שאצלו הם בגדר "מצוה שאפשר לעשותה ע"י אחרים", אלא שהוא יכול לפעול זאת בטוב יותר.

הלואי ינצלו את כל הזמן הפנוי עבור הענינים שאפשר לעשותם ע"י אחרים, ואז יפעלו הרבה יותר ממה שפועלים כאשר עושים זאת באופן שמפחיתים מהזמנים שאינם ברשותם, אלא ברשות הד' אמות של תורה והד' אמות של תפלה.

(המשך מעבר לדף)

והיא שעמדה

על הפיסקה "והיא שעמדה לאבותינו" באגדה של פסח, פי' חסידים, ש"והיא" הוא "וה-י"א", היינו שזה שנולד ב"י ניסן, הוא "שעמדה לאבותינו ולנו", הוא שנתן לנו כח לעמוד נגד אלו ש"בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו".

אליבא דנפשי'

מספרים על א' מהחסידים, שכשהי' מתפלל, הי' מתרגם כל מילה באידית (מ'ן העולם – פון עלמא דאתכסיא, ועד העולם – ביו עלמא דאתגליא").

וכשהיו שואלים אותו ע"ז היתכן, הרי עפ"י דין זה לא מתאים?

הוא הי' עונה: "הנפש הבהמית שלי מבינה רק באידית"...

בקיום הוראות של הרבי, הולך הרבי אתו בכל עצמותו

ט. כ"ק אדמו"ר שליט"א עמד מלא קומתו ואמר:

כאשר כ"ק מו"ח אדמו"ר כתב את הספר-תורה לקבלת פני המשיח, אמר, שבתחילה עלה ברעיונו לכתוב הס"ת בעצמו, ואח"כ החליט לזכות בכתיבת הס"ת את כלל ישראל. – הרבי רצה וזיכה את כלל ישראל, הן אלה שרצו והשתתפו בכתיבת הס"ת בשעתו, הן אלה שירצו וישתתפו לאח"ז, ואפילו אלה שגם לאח"ז לא ירצו בכך ברצון הגלוי, כיון שזהו רצונם האמיתי. כתיבת ס"ת היא (לא כדי שתהא מונחת בקרן זוית, אלא) כדי שילמדוה ויקיימוה, ללמוד וללמד, להרביץ תורה ברבים. וכיון שכן, צריכים כל המשתתפים בכתיבת הס"ת להתעסק בהרבצת תורה ברבים. ובפרטיות יותר:

אלה שקיבלו הוראות מהרבי בנוגע להרבצת התורה – בודאי צריכים לעסוק בהרבצת התורה, ולא טוב הדבר שיש ביניהם כאלה שנעשית אצלם חלישות בהרבצת התורה.

וגם אלה שלא קיבלו הוראות מהרבי בנוגע להרבצת התורה, אלא שנזדמנה להם אפשרות לעסוק בהרבצת התורה – צריכים לידע שלאמיתו של דבר ה"ז גופא הוראה של הרבי, שהרי, כל הענינים הם בהשגחה פרטית, ואצל חסידים קשורים כל הענינים עם הרבי, שגם לאחרי ההסתלקות לא יעזוב צאן מרעיתו, כך, שהעובדה שנזדמנה להם אפשרות לעסוק בהרבצת התורה, מהוה הוראה של הרבי שעליהם לעסוק בהרבצת התורה.

וכיון שזוהי ההוראה של הרבי – הולך הרבי בעצמו, ובכל עצמותו ("דער גאנצער רבי" עם כאו"א") דער גאנצער רבי גייט מיט מיט דעם, און דער גאנצער רבי גייט מיט מיט דעם"). שהרי העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו.

ולכן, חוב קדוש וזכות קדוש על כאו"א להתעסק בהרבצת התורה, לא להסתגר בד' אמותיו אלא להתעסק בהרבצת התורה, ולידע גודל האחזיות שהוטלה עליו ע"י הרבי, שכאמור, הולך עמו בכל עצמותו.

וע"י קיום הוראותיו של הרבי לעסוק בהרבצת התורה – נזכה שהרבי יוליכנו אל הגאולה האמיתית והשלימה.

–דיוק הלשון "גאולה האמיתית והשלימה" הוא לא ביחס לענין מסויים שיש שוטים שמחשיבים אותו כ"אתחלתא דגאולה", כי אם, ביחס ל"אתחלתא דגאולה" שבהתגלות תורת החסידות הכללית ע"י הבעש"ט והתגלות תורת חסידות חב"ד ע"י רבינו הזקן ורבותינו נשיאינו שלאח"ז, שזוהי "אתחלתא דגאולה" שממנה באים אל הגאולה האמיתית והשלימה.

(...)

יב. [אח"כ נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א יין להבעלי-בתים תומכי הישיבה, "תמכין דאורייתא", וברך לכאו"א בפרטיות. לא' אמר:]

חסיד – אומר הרבי – הוא כמו עז, שממלאת את תפקידה ליתן חלב, ואינה יודעת שום דאגה למוזנותי', כיון שבעלי' דואג לספק לה כל צרכי', וכך צריך חסיד למלא את התפקיד שדורש ממנו הרבי, ובמילא ידאג הרבי לכל עניניו.

(משיחת אחרון של פסח, ה'תשי"א, תו"מ ח"ג ע' 44, 46)

(המשך מ"דעם רבי'נב קינדער")

והענין בזה:

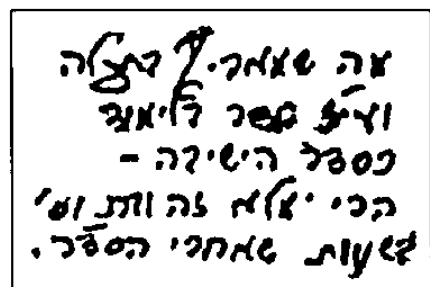
כשם ש"חצירו של אדם קונה לו", היינו, שקונה ענין שאינו שלו שיהי' שלו, כמו"כ בנוגע לנפשו האלקית, והנקודה ד"יחידה לייחדך", שכל רצונה אינו אלא לעשות רצון הקב"ה, הנה ה"חצר" של נקודת היחידה דנפש האלקית קונה את כל הענינים שמסביבו, שגם הם יהיו ברשותה של נפש האלקית, וכיון שכן, הרי ע"פ שו"ע צריכים להעשות תחילה כל הענינים המוטלים על בחור-ישיבה, על יהודי שנמצא בד' אמות של תורה וד' אמות של תפלה, שצריך להתייגע בהם כו'; ועי"ז יצליח גם למלא את השליחות שהוטלה עליו בהפצת היהדות והפצת המעיינות, לאחרי שישאר ברשותו מספיק זמן הדרוש לכך.

(משיחת ליל ג' דחול המועד סוכות תשחי)

כתב יד קודש

להשלים את החסרון בלימודים

מה שמאריך בתפילה ועי"ז חסר בלימוד בסדר הישיבה – הרי ימלא זה ובתוס' בשעות שאחרי הסדר.